

HỒI 324

Đột Phá Quan Trọng

Hai gã bị khinh công kinh thiên động địa của Vân Soái chấn nhiếp, hoàn toàn không biết con thuyền đã mất đi khổng cỡ, đâm thẳng lên bờ, đến lúc sức tỉnh, người đã đổ nhào xuống theo cột buồm, tựa như rơi xuống một vực sâu thăm thẳm hoặc âm tào địa phủ vậy.

Sự việc quá đột nhiên, với khả năng của hai gã cũng nhất thời không thể giữ được thăng bằng, ngã nhào xuống sàn, chỉ biết giữ chặt lấy lan can, bên tai vừa nghe tiếng gió thì người đã đột nhiên bắn lên, dưới chân là nước sông chảy tung bọt trắng xóa, cả nửa dưới người nhúng cả xuống nước, kể đó hai gã lại bắn lên cao hơn mười trượng như đăng vân giá vũ, từ đây có thể thấy con thuyền này rung lắc dữ dội thế nào.

Ngoài tiếng thuyền va vào đá và tiếng nước ồ ạt trào vào qua các lỗ hổng, hai gã không còn nghe thấy tiếng động gì khác, bao gồm cả tiếng đá đầu của bọn Bạch Thanh Nhi và Vân Soái, bốn bề tối đen như mực.

“Rắc rắc!”

Cột buồm cuối cùng cũng gãy rời, cả hai gã cùng rơi tòm xuống nước.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nào còn tâm trí đi quán chuyện thắng bại của Vân Soái, chỉ ra sức bơi sang bờ đối diện, bò lên một đám loạn thạch, rồi nhìn bóng con thuyền rách nát bên bờ kia, chỉ biết cười khổ.

Khấu Trọng thở dài nói: “Chuyến này xem như xuất sư bất lợi, muốn đi nhờ thuyền thì lại đi phải con thuyền chìm, muốn trộm đồ, không ngờ lại gặp phải thứ hỏa khí kỳ thủy, có vớt lên cũng chẳng làm được gì”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Chính vì hỏa khí kỳ thủy nên mới phải dùng hòm gỗ đào thượng đẳng để chứa, bên trong nhất định còn có cách gì phòng ngấm nước nữa. Chỉ có điều bọn Bạch Thanh Nhi đã để mất con tin, nhất định sẽ không chịu bỏ qua số hỏa khí này đâu. Cướp đoạt hình như không hay lắm thì phải. Vì thế ta nghĩ chắc người đàn ông phải bỏ ý định này thôi”.

Khấu Trọng nhún vai: “Người nói thế nào thì thế ấy đi. Chà! Nếu chúng ta luyện được công phu khinh thân như Vân Soái đó thì chuyển đi Quan Trung này sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Người có cách gì không?”.

Từ Tử Lăng ngưng thần nhìn con thuyền bên bờ đối diện, nhíu hai hàng lông mày dài thanh tú, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Chuyện này nói khó thì không khó, bảo dễ cũng chẳng dễ. Vấn đề là từ khi rời khỏi bãi biển đó, chúng ta chưa từng chuyên tâm nghiên cứu cách cải thiện thuật khinh thân đề tung của mình cả. Trong bụng người lại đang có chủ ý gì đó?”.

Khấu Trọng vuốt vuốt mấy hạt nước còn vương trên tóc, nói: “Vừa rồi khi Bạch yêu nữ bổ về phía Vân Soái, nhìn y có vẻ như muốn lăng không ứng chiến, ngờ đâu lại đảo một vòng như loài dơi để tránh né, làm ta có cảm giác hết sức tự nhiên, tựa như đang tuân theo một đạo lý nào đó của thiên địa vậy. Sự thực thì khi người ném đá hoặc xạ tiễn cũng sẽ nhằm mục tiêu mà vạch nên một đường cong nào đó một cách hết sức tự nhiên đúng không? Tốc độ và lực đạo phụ thuộc vào hình dáng của vật đó và thủ pháp phát lực, về mặt dụng lực thì đường thẳng đương nhiên là ngắn nhất, nhưng thanh đao tấn công theo đường cong thì mới là khó phòng và cường mãnh nhất.

Từ Tử Lăng giật mình nói: “Lời này của người làm ta nhớ đến lúc Vân Soái lướt người phóng đi, ngoại y của y cứ căng phồng lên, tình trạng tương tự giống như người ném một miếng đá dẹt đi vậy, tự nhiên là sẽ có được quỹ đạo hình vòng cung thôi”.

Khấu Trọng nhìn bộ y phục bó sát người của Từ Tử Lăng, rồi lại nhìn mình, cười khố nói: “Người suy đoán chắc cũng đúng bảy tám phần, đáng tiếc chúng ta không thể thử ngay được, có điều dù sao cũng đã nắm được chút yếu quyết, kết hợp với bản lĩnh lăng không hoá khí, chắc không khó vượt qua được Vân Soái về mặt phi hành, nhưng còn thuật đề tung thì vẫn khó mà so bì với y được”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Ấy là vì chúng ta chưa khắc ý truy cầu đó thôi! Với chân khí trong nội thể của ta với người, nếu có thể bổ thêm công phu vào hai mặt phát lực và đề khí khinh thân, nhất định sẽ có đột phá mới. Người có cảm giác lão Vân Soái đó tuy bị vây công, nhưng vẫn hết sức thần định khí nhàn hay không? Theo ta thấy thì đó là vì lão đang dùng một phương pháp hết sức đặc dị để hô hấp, thế nên mới có thể phóng nhanh, nhảy cao hơn hẳn, ngược lại với chúng ta, khi chiến đấu với người, cước bộ chỉ chậm có chậm lại mà thôi”.

Khấu Trọng động dung thốt: “Hảo tiểu tử, quả nhiên có sức quan sát hơn người, từ đây có thể suy ra trước giờ chúng ta vẫn chưa thật sự hiểu được cách làm sao để sử dụng được hết khí kinh bảo bối của mình, nếu vượt được quan ải này, võ công của ta với người sẽ tăng

tiến toàn diện. Vì chúng ta đã được Hòa Thị Bích cải tạo lại kinh mạch nên khí kinh đã mãnh liệt hơn rất nhiều người rồi, giờ vấn đề chỉ là làm thế nào thi triển và sử dụng nó mà thôi”.

Từ Tử Lăng trầm mặc giây lát rồi đột nhiên hạ thấp giọng nói: “Người còn nhớ Ô Độ Thuật của Vân Ngọc Chân không? Yếu quyết chính là dùng chính phản lực, nhưng chính phản lực của nàng ta chỉ dựa vào ngoại lực, không phải hạng thượng thừa, còn chúng ta tu luyện chân khí của đạo gia chính tông, có thể chuyển thành chính phản lực trong nội thể. Thân pháp của Vân Soái hơn được chúng ta, đạo lý chính là ở đây”.

Khấu Trọng giật mình đứng vụt dậy, hưng phấn nói: “Thử cước lực một trận nhé?”.

Từ Tử Lăng cũng đứng dậy theo gã, song mục sáng rực thần quang nói: “Những gì chúng ta lĩnh ngộ được đêm nay không phải tầm thường, làm sao chỉ có tỷ đấu cước lực không thôi, còn phải tỷ đấu cả công phu nữa, giờ kinh khí trong nội thể người như thế nào?”.

Khấu Trọng vỗ vỗ lên bụng nói: “Đang vận hành trong Đan Điền Khí Hải, cảm giác giống như có một cỗ lực khí bất cứ lúc nào cũng có thể kéo cơ thể lao đi, có thể công địch hoặc nhún người đề tung, so với trước đây đúng là hoàn toàn khác biệt, thì ra suy nghĩ thấu đáo lại quan trọng đến vậy”.

Từ Tử Lăng liền chữa lại: “Phải nói là tinh thần quan trọng mới đúng, người ta vẫn nói tinh khí thần hợp nhất chính là cảnh giới này đây. Chúng ta bị rơi xuống chính là vì chân khí trong nội thể không được liên tục, nhưng chỉ cần chúng ta có thể lợi dụng chính phản lực trong nội thể để dẫn động lẫn nhau lúc triển khai thân pháp, thì tất sẽ đạt được hiệu quả không ngờ. Có điều dồn chân khí vào một chỗ để khống chế như người lúc này thì cũng chẳng khác gì trước đây là mấy”.

Khấu Trọng vỗ đùi nói ngay: “Ta hiểu ra rồi! Giờ thì được rồi, chia thành hai luồng, một xoay tả, một chuyển hữu!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: “Dễ dàng vậy thôi sao?”.

Khấu Trọng ung dung gật đầu; “Cái này gọi là ý tùy khí chuyển, không tin thì người cứ thử xem”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm giây lát, rồi ngậm vận thần công, đột nhiên lướt ra xa như một chiếc lá bị gió cuốn đi, cười ha hả gọi: “Hảo tiểu tử, đi thôi!”.

Khấu Trọng cũng phóng vút lên cao như một viên đạn, rút Tinh Trung Nguyệt ra hét: “Có đuổi đến chân trời ta cũng phải đuổi được người!”.

Từ Tử Lãng trước khi chạm đất đã bất ngờ thay đổi phương hướng, biến mất vào tàng cây.

Khấu Trọng cũng lướt theo như một cơn gió rồi đột nhiên hạ thân xuống bờ đá, ngồi bịch xuống, thờ phì phò nói: "Suýt chút nữa thì đứt hơi, nhưng lại cực kỳ thống khoái, trước đây chưa bao giờ ta thấy thống khoái như vậy cả".

Gã chống đao xuống đất để trụ vững người không bị ngã đổ nhào ra.

Từ Tử Lãng đến bên cạnh Khấu Trọng, phủ người quan sát bên dưới, thấy con thuyền bị mắc cạn trên bãi đá vẫn nằm đó, nhưng không thấy bất cứ bóng người nào, bèn bực tức nói: "Tên tiểu tử này vẫn chưa chịu buông số hỏa khí đó ra hả, đi một vòng lớn rồi lại dẫn ta trở về đây, có muốn chuyển đồ thì nhân lúc còn sớm mà chuyển đi! Để người ta trở lại thấy chúng ta hôi của thế này thì ngại lắm đó".

Khấu Trọng cười khở nói: "Người nói thật đúng ý quả nhân!".

Hai gã đã đi một ngày một đêm, đến Giang Hạ một thành lớn khác bên bờ Trường Giang ở phía Tây Cửu Giang, từ đây ngồi thuyền ngược Bắc thì chỉ cần một ngày là đến được Cảnh Lăng. Thành này từ khi Cảnh Lăng thất thủ đến giờ vẫn chỉ ở trong tay quân Giang Hoài.

Sau khi vào thành, hai gã tìm khách điểm nghỉ ngơi rồi sang quán rượu bên cạnh ăn bữa trưa, nhét đầy hai cái bụng đã cồn cào. Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Giờ ta vẫn chưa biết Vân Soái có cứu được Liên Nhu hay không?".

Từ Tử Lãng đáp: "Đương nhiên là đã cứu được người rồi, bằng không làm sao y dám đại khai sát giới như thế? Người này cực kỳ giỏi công tâm thuật, theo ta đoán y đã lợi dụng Tôn Hóa Thành để cản đường hỏi thăm, dẫn dụ sự chú ý của đám yêu nữ, rồi tự mình dùng khinh công tuyệt đỉnh đột nhập vào khoang, cứu nữ nhi đi mà thần bất tri, quỷ bất giác".

Khấu Trọng lại tiếp lời: "Kẻ này thậm chí còn đoán được địch nhân sẽ đưa nữ nhi của mình đào tẩu theo đường bộ nên đã đích thân giả làm Liên Nhu, thừa cơ tập kích. Lần này Âm Quý Phái đúng là vừa mất phu nhân lại mất binh. Thống Diệp Hộ có người này trợ giúp, chẳng trách Tây Đột Quyết lại sánh ngang được với thực lực của Đông Đột Quyết".

Từ Tử Lãng cười cười: "Có điều người chiếm tiện nghi nhiều nhất phải là chúng ta mới đúng, nếu không có Vân Soái gợi ý, thân pháp chúng ta làm sao có đột phá như vậy chứ?".

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai gã, gật đầu nói: "Tiểu tử, ngươi nói đúng lắm, trở về chuyện chính đi, việc đi nhờ thuyền coi như bỏ, giờ chúng ta lại như sợ thiên hạ không biết nghênh ngang dùng chân diện mục vào thành, tất nhiên là sẽ dẫn đến hậu họa vô cùng, có khi đêm nay lại bị Sư tiền tử với Tứ Đại Đầu Trọc vây công cũng không chừng ấy. Ngươi nói xem, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?".

Từ Tử Lăng chau mày: "Gọi người ta là Tứ Đại Đầu Trọc thật khó nghe! Ngươi tôn trọng mấy vị cao tăng đắc đạo đó một chút được không?".

Khấu Trọng mỉm cười tỏ vẻ hối lỗi: "Ta quên mất ngươi và Phật Môn có duyên nguyên sâu sắc, xin Lăng thiếu gia bỏ quá cho! À, suýt chút nữa thì quên mất không nói với ngươi, Lạc Nhạn tử tử của ngươi đã đến Quan Trung rồi?".

Từ Tử Lăng động dung thốt lên: "Lý Mật đầu hàng Lý Thế Dân rồi à?".

Khấu Trọng gật đầu rồi giải thích: "Là lão gia nói cho ta biết, có điều Lý Mật tuyệt đối không phải là hạng người dễ khuất phục người khác, cho dù Lý gia có dùng lễ đãi hiền thế nào cũng chỉ uống công mà thôi. Nhưng mà công phu của Lý Mật thì không thể coi thường, hơn nữa hấn lại hận chúng ta đến nhập cốt, chúng ta không thể không đề phòng được. Lần trước chúng ta thắng được hấn cũng là nhờ may mắn chứ không phải tài trí của ta với ngươi hơn được hấn và Trầm Lạc Nhạn đâu".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt lên: "Hiếm khi lại thấy ngươi khiêm tốn như vậy, từ đây có thể thấy đối với chuyện đi Quan Trung này ngươi cũng không đủ mười phần tự tin như vẻ bề ngoài đúng không?".

Khấu Trọng cười khố nói: "Cho dù ta cuồng ngạo tự phụ đến đâu thì cũng biết người biết ta chứ. Chỉ cần đệ lộ tung tích, ta và ngươi chắc chắn sẽ phải hôn đoạn ở Trường An, tệ nhất là đến giờ ta vẫn chưa nghĩ ra cách vạ toàn để tiềm nhập Trường An, trước mắt chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy mà thôi".

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý: "Thói quen của ta là nếu không nghĩ được thì thôi không cần nghĩ nữa. Sự tình cũng không đến nỗi bi quan như ngươi vừa nói đâu, chỉ cần vào được trong thành, tự nhiên sẽ có bọn Cao Lương tiếp ứng chúng ta, đến lúc đó bọn ta cứ thoải mái mà đi tìm bảo khố, không cần lo lắng được mất. Thử vận khí của ngươi thế nào, với lại cũng muốn xem ngươi có thực hiện được lời hứa không tìm được bảo khố thì về quê quy ẩn điền viên hay không?".

Đám người Song Long Bang, Cao Lương, Ngưu Phụng Nghĩa và Hạnh Kiệt đã y theo kế hoạch của Khấu Trọng đến Trường An tiềm phục chuẩn bị từ nhiều năm trước, để sau khi đào được bảo tàng là lập tức có thể vận chuyển một số lượng lớn bảo vật và binh khí rời khỏi Trường An.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Lãng thiếu gia yên tâm, ta có thể thất ngôn với cả thiên hạ, nhưng không thể thất tín với người được. Còn về bọn Cao Lương, trừ phi là tìm được bảo khố thật, còn không thì ta không hề dự định bắt liên lạc với họ”.

Từ Tử Lãng ngạc nhiên hỏi: “Tại sao người lại quyết định như vậy?”.

Khấu Trọng thở dài: “Chúng ta chẳng có đến nửa phần chắc chắn đào được Dương Công Bảo Khố. Nếu tìm không được thì chi bằng cứ để cho họ lạc địa sinh căn ở Trường An, sống một cuộc đời yên bình an lạc, cần gì phải bị chúng ta liên lụy rồi ôm hận ở Trường An chứ?”.

Từ Tử Lãng hân hoan nói: “Trọng gia tuyệt đối không phải là một kẻ tự tư tự lợi, nếu không thì đã không nghĩ cho người khác trước như vậy rồi”.

Song mục Khấu Trọng đột nhiên rực sáng, nhìn thẳng vào mắt Từ Tử Lãng, cười khổ nói: “Sự thực thì Lãng thiếu gia người tích cực giúp ta Bắc thượng tầm bảo như vậy là hy vọng ta không thể tìm được thứ gì, rồi bỏ đi ý định tranh đoạt thiên hạ phải không?”.

Từ Tử Lãng gật đầu nói: “Đây sẽ là chuyện cuối cùng ta có thể làm cho người. Từ góc độ của kẻ làm huynh đệ, ta đương nhiên hy vọng người có thể hoàn thành hồng đồ để nghiệp, nhưng từ góc độ của bách tính, ta lại chỉ mong có người có thể sớm ngày nhất thống thiên hạ, trả lại cho họ hòa bình hạnh phúc, mong người có thể hiểu được điều này”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Người cho rằng Lý tiểu tử thích hợp làm hoàng đế hơn ta à?”.

Từ Tử Lãng lắc đầu: “Điều này thì ai có thể khẳng định? Cho dù là Sư Phi Huyền cũng bất quá chỉ là đưa ra một sự lựa chọn mà thôi, mà ảnh hưởng nhiều nhất đến quyết định của nàng chính là chiến tích, công tích và thanh thế của Lý Thế Dân, ngoài hoài bão lớn lao có thể khiến Sư Phi Huyền hoan tâm, y còn là kẻ có cơ hội bình định thiên hạ nhất trong quần hùng hiện nay. Còn Thiếu soái người thì lại quật khởi quá muộn, vì thế nên ở tít tận phía sau. Sư Phi Huyền không phải là không hân thưởng người, nhưng ta có thể đảm bảo nàng chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ chọn lựa người, điều này là một sự thật hiển nhiên”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực thần quang, ngữ khí lại bình tĩnh một cách bất ngờ, điềm đạm nói: “Ta phải chứng minh cho chính mình rằng cách nhìn của nàng là sai lầm, và

đây cũng là chỗ thú vị nhất của trò chơi tranh đoạt thiên hạ này. Ta biết người bất mãn chuyện ta coi tranh đoạt thiên hạ chỉ là một trò chơi, nhưng đối với ta mà nói, cuộc đời căn bản chỉ là một trò chơi mà thôi, ở đây không hề tồn tại vấn đề tôn trọng hay không, mà vì chỉ có coi nó là trò chơi, ta mới có thể chơi hết mình được”.

Từ Tử Lăng nhún vai nói: “Cái này thì ta hiểu. Tóm lại là người mà không tìm được bảo khố thì hãy ngoan ngoãn mà giải tán Thiếu Soái quân đi, một là về Lĩnh Nam lấy Ngọc Trí, hoặc theo ta đi ngoại vực kiếm lão Bạt uống rượu cũng được”.

Khấu Trọng cười khổ: “Ta chỉ sợ người cố ý làm ta không tìm thấy bảo khố thôi”.

Từ Tử Lăng cười cười: “Ta đâu phải hạng người ấy, lại càng không muốn để người oán trách cả đời. Hà! Có muốn tìm chỗ nào khác uống rượu không?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Lăng thiếu gia xưa nay chưa bao giờ chủ động đòi đi uống rượu cả, tại sao hôm nay lại đột nhiên thay đổi vậy?”.

Từ Tử Lăng nhún vai: “Có lẽ là người thất tình đều chuyển sang yêu thứ ở trong chén đó cả!”.

Khấu Trọng vươn vai cười ha hả đứng lên làm không ít khách nhân trong quán đều quay sang nhìn gã, có điều chỉ cần nhìn thể hình hiên ngang cao lớn của hai gã, cho dù Tinh Trung Nguyệt của Khấu Trọng chỉ như một thanh đao cùn chặt củi thì vẫn không ai dám lên tiếng nói gì.

Hồi lâu sau Khấu Trọng mới ngưng cười, thở phì phì nói: “Tên tiểu tử này không ngờ còn đùa cả ta nữa, người còn chưa yêu bao giờ, sao có thể gọi là thất tình được? Hà! Buồn cười đến chết mất!”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Người trả lời ta một câu hỏi trước đã, ái tình rốt cuộc là khiến người ta đau khổ hay khoái lạc?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên trầm ngâm một lúc rồi đáp: “Vấn đề của người vốn rất dễ trả lời, tỷ như lúc thì khoái lạc, lúc thì đau khổ, hoặc giả vừa đau khổ vừa khoái lạc. Nhưng khi đặt mình trong đó để nghĩ sâu hơn thì sự tình lại không hề đơn giản chút nào. Tên tiểu tử nhà người chịu nói chuyện này với ta, có thể thấy người đã thực sự động tâm trước Thạch Thanh Tuyền rồi đó”.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: “Cảm giác ấy như gió từ Trường Giang thổi lại vậy, gió chỉ lướt qua nhưng lại để trong tim ta một vết sẹo, người nói có đau khổ không? Đích thực là rất

đau đớn, nhưng về một phần nào đó, nó lại làm phong phú thêm cuộc đời ta, khiến ta cảm nhận được ý nghĩa chân chính của cuộc sống, vậy có phải là rất mâu thuẫn không?”.

Khấu Trọng thở dài: “Ái tình chân chính chắc chắn là sẽ thống khổ, giống như triết thoại hệ thể chân khí, hoàn toàn lơ là phòng thủ để trái tim yếu ớt của mình đón nhận lấy mọi tổn thương và an ủi. Cảm giác ấy quả thật sâu sắc vô cùng, mãnh liệt đến không gì cản nổi, thấu đến tận nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn người, khiến người cho dù phải chịu khổ cũng cam tâm tình nguyện. Hà hà, phân tích thế được chưa?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Tương đối rồi, Thạch Thanh Tuyền khi ấy đích thực đã làm ta tổn thương. Người cũng biết xưa nay ta luôn chôn ái tình ở tận sâu thẳm lòng mình, giờ lại phá lệ nói với người, chắc người cũng đoán được cảm thụ của ta thế nào. Giờ nghe người nói vậy, ta cũng thấy dễ chịu hơn nhiều rồi”.

Khấu Trọng liền nói: “Cả đời chỉ có hai huynh đệ, có gì mà không nói được chứ? Theo ta thấy, người muốn lấy trái tim của Thạch Thanh Tuyền thật không phải chuyện khó, chỉ là người quá cao ngạo, không muốn làm vậy mà thôi”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Chuyện này và khiếu ngạo thực sự vô can, chỉ là ta cảm thấy những thứ mình phải quy lụy cầu xin mới có được quả thật là không hề có ý nghĩa gì, hơn nữa mỗi người một chí hướng, nếu khát vọng của ta khiến nàng mất đi cuộc sống thanh tịnh vô cầu, thì quả thật là vô cùng đáng trách. Giờ Thạch Thanh Tuyền với ta đã trở thành quá khứ, đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng ta nhắc đến nàng”.

Khấu Trọng lấy ngân lượng trả tiền, rồi cười dài nói: “Được rồi, chúng ta đi uống không say không về”.

Lúc hai gã ra khỏi quán, trên phố người qua lại rất thưa thớt, so với Cửu Giang thì thật khác nhau một trời một vực.

Khấu Trọng thở dài: “Lão gia là thống soái đệ nhất lưu nhưng lại là đệ cửu lưu hoàng đế, bách tính vừa nghe tin quân Giang Hoài sẽ đến là đã thu xếp đồ tể nhuyển đi được bao xa thì đi bấy nhiêu, chẳng trách cuối cùng người cũng phải tâm nguội ý lạnh mà từ bỏ dã tâm”.

Từ Tử Lăng trầm mặc không nói gì.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Sao đột nhiên người lại mất hứng nói chuyện vậy?”.

Từ Tử Lăng ngẩng mặt nhìn bầu trời, hít sâu một hơi nói: “Lạc Dương mất rồi!”.

Khấu Trọng giật mình thốt: “Vương Thế Sung tuy chẳng ra gì, nhưng nói gì thì y cũng vừa mới thắng trận, lại có cả một vùng đất lớn, tuy nói lão gia đã quy phục Lý tiểu tử, nhưng dù gì thì y cũng phải cầm cự được vài trận chứ?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Vấn đề vẫn là ở Lý Thế Dân, dựa vào thanh uy hiện giờ của y, lại có Từ Hàng Tịnh Trai ở sau lưng hậu thuẫn, muốn phân hóa lực lượng vốn đã mất nhân tâm của Vương Thế Sung thì quả thật chẳng khác gì lấy đồ trong túi. Còn Tiền Độc Quan ở Tương Dương nữa, người hiểu ý ta không?”.

Khấu Trọng cười khở: “Đương nhiên là ta hiểu, Tương Dương có thể coi như Yển Sư ở phía Đông Lạc Dương, Lao Hổ đối với Huỳnh Dương, nhưng lại kiên cố hơn hai thành vừa nhắc đến gấp trăm lần, chỉ cần Tương Dương ủng hộ Lạc Dương một tiếng là tên Lý tiểu tử kia không dám khinh cử vọng động ngay. Nhưng giờ lão gia đã đầu hàng Lý tiểu tử, chỉ cần người đồn trọng binh về Cảnh Lăng là chắc chắn Tiền Độc Quan sẽ không làm gì được. Hà hà, ta hiểu ra số hỏa khí đó để làm gì rồi, nhất định là dùng để đối phó với Lý tiểu tử đó!”.

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Nếu Lạc Dương thất thủ, Ba Thục tất sẽ quy phục Quan Trung, chỉ cần lấy thêm Tương Dương nữa, Lý tiểu tử sẽ có trong tay một nửa giang sơn, lúc ấy thì dựa vào tài trí và binh lực của y, không cuốn trôi được chư hùng còn lại bao gồm cả người nữa mới là chuyện lạ đấy”.

Khấu Trọng song mục sáng ngời, nói: “Sao ta có thể dễ dàng để Lý tiểu tử đoạt được Lạc Dương như thế chứ, còn nhớ lời Hư Hành Chi đã nói không? Chỉ cần lợi ích nhất chích, cừu nhân sát phụ cũng có thể hợp tác, tranh thiên hạ xưa nay đều phải bất chấp thủ đoạn, ta so với rất nhiều kẻ khác còn nguyên tắc và đạo đức hơn nhiều”.

Từ Tử Lăng chau mày hỏi: “Người lại có chủ ý quỷ quái gì rồi?”.

“Hí...”.

Một chiếc xe ngựa đột nhiên dừng ngay trước mặt hai gã, màn xe vén lên, lộ ra một gương mặt xinh đẹp vô cùng thân thiết, miệng anh đào khẽ mỉm cười, mắng: “Hai tên tiểu tử các người đúng là không biết chữ “tử” viết thế nào, còn không mau lên đây”.

Hai gã “thụ sủng mà kinh”, giờ mới nhận ra xa phu chính là lão bằng hữu Lạc Phương, vội vàng mừng rỡ chui vào trong.

Roi quất lên không, đập nhẹ vào mông ngựa, chiếc xe lao vút đi như gió.

- o O o -